

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Dryaden. Et Eventyr fra Udstillingstiden i Paris 1867. 1868

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 87. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr05val-shoot-idm139748572849104/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

[51] »Svømme have de dog lært,« sagde en lille Ferskvandsfisk; »jeg er fra den store Indsø; der gaae i den hede Tid Menneskene i Vandet, men først lægge de Skælleue, saa svømme de. Frøerne have lært dem det, Bagbeens Stød og Forbeens Roening, de holde det ikke længe ud. De ville ligne os, men det naaes ikke! Stakkels Menneske!«

Og Fiskene gloede; de troede, at hele Menneskevermlen, de havde seet i det stærke Dagslys, bevægede sig her endnu; ja, de vare forvissede om at see endnu de samme Skikkelser, af hvem de saa at sige først vare slaaede paa Opfattelses-Nerverne.

En lille Aborre, med smukt tigret Skind og misundelsesværdig Raudryg, forsikrede, at »Menneskemuddieret« var der endnu, han saae det.

[52] »Jeg seer det ogsaa, seer det saa tydeligt!« sagde en gulsol-tykden Suder, »jeg seer tydeligt den smukke velskabte Menneskeskikkelse, »høiberet Frue«, eller hvad det nu var, de kaldte hende, hun havde vor Mundvig og Glos-Øine, to Balloner bag-paa og nedslaaet Paraply fortil, stort Andemads-Pæklæng, Dingel og Dangel. Hun skulde lægge det Hele af, gaae som vi, efter Skabelsens Givelse, og hun vilde see ud som en hæderlig Suder, saavidt Menneskene kunne det.«

»Hvor blev han af, han i Snøren, Han-Mennesket, de trak!«

»Han kjørte i Stolevogn, sad med Papir, Blæk og Pen, skrev Alting op, skrev Alting ned. Hvad betød han? de kaldte ham Skribent!«

[53] »Han kjører der endnu!« sagde en mosgroet jomfruelig Karudse med Verdens Prøvelse i Qværken, saa at hun var hæs deraf; hun havde engang slugt en Fiskekrog og svømmede endnu taalmodig om med den i Halsen.

»Skribent,« sagde hun, »det er fiskeligt, forstaaeligt talt, et Slags Blæksprutte mellem Menneskene.«

Saa talte Fiskene paa deres Maade. Men midt i den kunstreiste, vandbærende Grotte lød Hammerslag og Sang af Arbeidsfolkens, de maatte tage Natten med for at Alt snart kunde være fuldført. De sang i *Dryadens* Sommersnats-Drøm, seiv stod hun herinde for igjen at flyve og forsvinde.

»Det er Guldviskene!« sagde hun og nilkede til dem. »Saa fik jeg Eder dog at see! ja, jeg kjender Eder! Jeg har kjendt

17 Mundvig-Ø sin] i r et på begge sider helt overkastet blad; i to af de tre overkastede stykker indgår et brev fra M. Melchior, det tredje har bagepå udkast til 22 havde - 30 Blæksprutte. 25, 30 Skribent] Udstillings Correspondent r, Skribent A. Referent B.